

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

— Prva slovenska založba —

CELJE – LJUBLJANA

FULVIO TOMIZZA: MLADOPOROČENCA Z ULICE ROSSETTI

Odlomek iz knjige

Hitro so ugotovili, da je gosta pokončal strel, ki mu je povzročil notranjo krvavitev. V Stanka so izstrelili sedem nabojev s pištolo kalibra devet, zadeli so ga tudi v roke, ki jih je bil v obrambi dvignil. Na Dani so streljali od zgoraj. Naboj ji je prestrelil desno oko, ji ga vrgel iz očesne jamice in prišel nato ven iz grla. Umr-la je zaradi izkrvavitve, oblečena v kožuh, z baretko na glavi in v rokavicah, kot bi bila pripravljena, da gre ven. Ujela se je za steno in padla na kolena, morda je hotela prositi milosti za moža ali zase, ali pa je hotela pomagati že zadetemu Stanku. Imela je dovolj časa, da ga je lahko videla, kako je zlezal skupaj in izdihnil. Bog ni uslišal niti tiste najbolj goreče prošnje, ki mu jo je bil vdani zapornik tolikokrat izrekel. Če bi umirajoči Dani uspelo ohraniti jasno misel z željo, da bi si poiskala tolažbe v enem izmed tolikih dokazov ljubezni s strani moža, bi se zagotovo spomnila njegove vztrajne prošnje Jezusu Kristusu: »Ne daj, da bi umrl prej kot ona, naj ne ostane sama na tej zemlji. Naj umrje ona pred mano, pa čeprav samo eno uro poprej. Nočem, da bi bila še kdaj sama, nočem, nočem, nočem, da bi še kdaj osamljena trpela. Naj ji stojim ob strani do njenega zadnjega diha, vse dokler ji ne neha biti srce. Naj bo njen zadnji nasmeh namenjen meni.«

Bil je izreden človek. Še tako krut zemljan, celo njegov morilec bi mu težko odrekel to neomajno, zaupno prošnjo, kot je bila ta, tako preroško, da ni bila uslišana, da se je končno spremenila v zaklinjanje. Tu je poseglo vmes naključje in zaobrnilo sceno, sicer podobno tisti, ki si jo je zamišljal zaljubljenec, le da sta bili vlogi zamenjani. Zadnji nasmešek njegove izvoljenke, tokrat ranjene v odsevu lastne lepote, je bil namenjen njemu.